

สำนักงานพิมพ์
ปราชญ์

กฎของกรรม

นิลมนี

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

นิลมนี

กฎของกรรม.-- กรุงเทพฯ : ปราชญ์, 2556.

160 หน้า

1. กรรม. I. ชื่อเรื่อง.

294.3122

ISBN : 978-616-7410-79-1

จัดพิมพ์โดย

 ปราชญ์ สำนักพิมพ์

บริษัท เพชรประกาย จำกัด

8 อาคารเพชรประกาย ถนนรามอินทรา

แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2917 9955 # 204 โทรสาร 0 2917 9570

พิมพ์ที่

บริษัท คอนเซ็ปท์พรีนซ์ จำกัด

42 ซอยจันทน์ 43 แยก 3 ถนนจันทน์

แขวงทุ่งวัดดอน เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0 2423 9999 โทรสาร 0 2449 9561-3

Homepage : <http://www.naiin.com>

ราคา 140 บาท

สำนักพิมพ์

ปราชญ์

โอบรู้สู่ปัญญา

ด้วยปรัชญาแห่งปราชญ์

ประธานที่ปรึกษากิตติมศักดิ์

เผด็จ ฐรีปติภาน (พญาไม้)

ไพวงษ์ เตชะณรงค์

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์

พล.ต.ท.ภาณุ เกิดลาภผล

พล.อ.ต.ภูริทัต จันทร์แก้ว

พ.อ.ม.ล.ภาณพ ภาณุมาศ

เอนก หุดังคบดี

ปรีชา บุญยภิดา

ที่ปรึกษากฎหมาย

ชนินทรวิชัย สำนักวัช (น.บ.)

บรรณาธิการบริหาร

ราช รามัญ

บรรณาธิการ

อนณฎน เชื้อไทย

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ภักจิรา พุกการ

บรรณาธิการ

นันทิชา อัยลา

ผู้เขียน

นิลมณี

ศิลปกรรม

บริษัท คีย์ ริชเนสส์ จำกัด

ออกแบบปก

บริษัท คีย์ ริชเนสส์ จำกัด

© สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำการลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือ

นอกจากจะได้รับอนุญาตจาก ปราชญ์ สำนักพิมพ์

คำนำ สำนักพิมพ์

*กฎของกรรม...เป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้...ไม่
ว่าคุณจะเป็นใคร*

กฎของกรรม...เป็นสิ่งที่เหมือนเงาตามตัว...

*กฎของกรรม...เป็นสิ่งที่มืออยู่จริง...ไม่ว่าเราจะไป
อยู่ในภพภูมิไหนชาติไหนๆ ก็ตาม*

*กฎของกรรม...เป็นสิ่งที่เหนือเกินคำบรรยายเหนือ
เกินที่วิสัยปุถุชนจะเข้าใจ*

*หนังสือเล่มนี้...ได้รวบรวมเรื่องจริงที่เกี่ยวกับกฎ
แห่งธรรมชาติที่เรียกว่า..กฎของกรรมให้คุณได้ศึกษา...
แล้วคุณจะรู้ว่า...*

*ในโลกนี้...ไม่มีอะไรที่รอดพ้นจากคำว่ากรรม
ไปได้จริงๆ*

*ราช รามัญ
บรรณาธิการ*

คำนำ นักเขียน

ในโลกแห่งความจริง...

ทุกคนต่างแสวงหา ความสุขเพื่อตัวเอง
ทุกคนต้องการได้
ต้องการเป็น
และต้องการมีในสิ่ง ที่เรียกว่า

“สิ่งที่ดี ๆ”

เพียงแต่...ความดีเหล่านั้น..บางครั้งนานนักจะสนอง
ตอบแก่เรา

คนจำนวนไม่น้อยที่มีความคิดว่า ความดีนั้นทำได้
ยากแต่ความจริงแล้ว...คนดี..ทำความดีได้ง่าย...คนไม่ดี...
ทำความดีได้ยาก

กฎของกรรม...

เป็นหนังสือที่สะท้อนออกมาถึงแนวความคิด...ที่เป็นเรื่องจริง ที่ถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือ...เป็นการนำเสนอเรื่องราวของธรรมะ อีกรวมหนึ่ง...อ่านแล้ว...จะเข้าใจเรื่องของกรรมได้ดีขึ้นว่า

**ในที่สุด...ไม่มีใครหนีกรรม
ที่ตนเองเคยทำเอาไว้ได้...
แม้แต่พระอรหันต์**

นิลมณี

สารบัญ

ความดี

9

เบื้องหลังแห่งกรรม

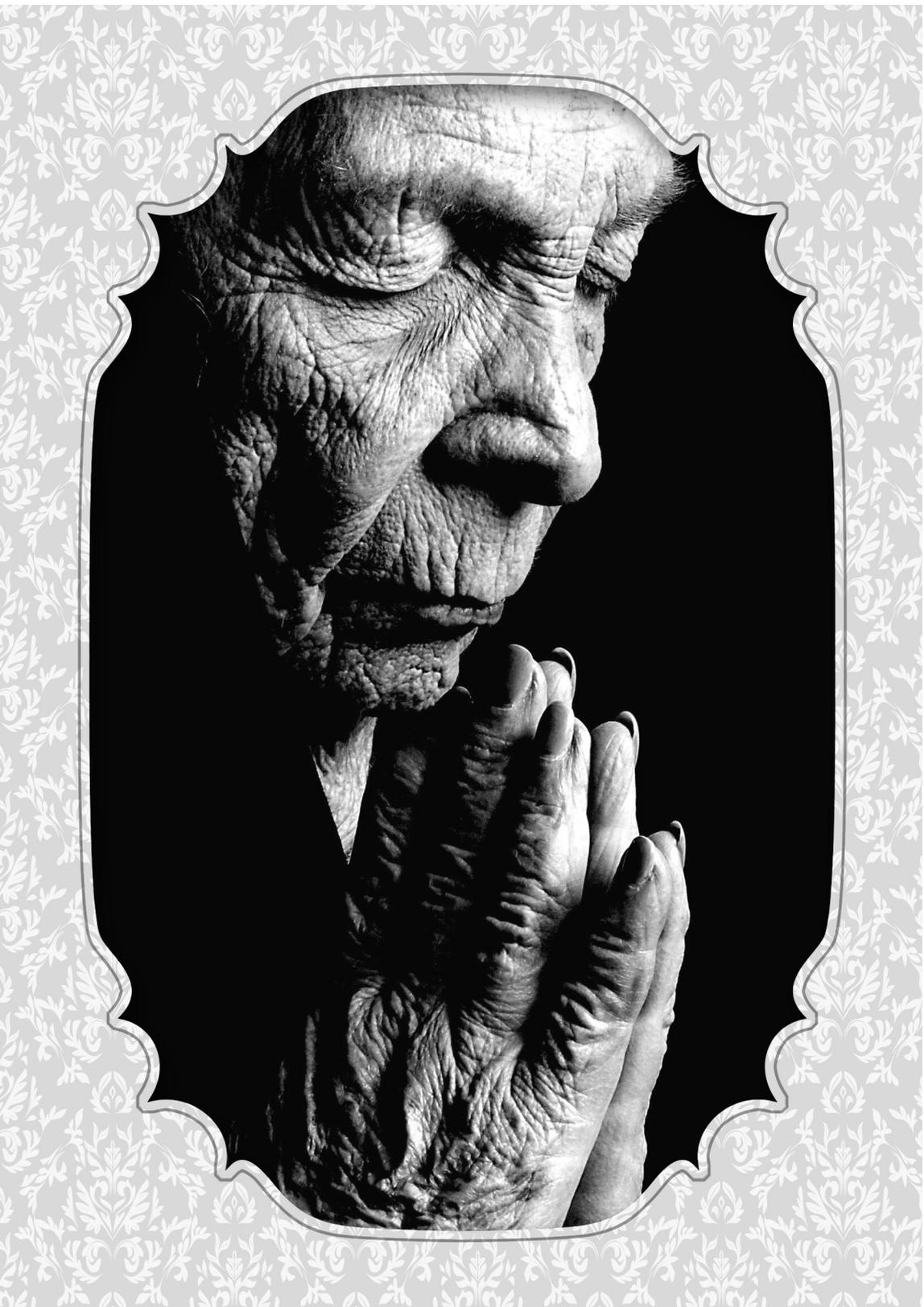
45

สัจจบารมี

65

เด็กข้างถนน

83

ความดี

ชีวิตของสัตว์โลกที่เกิดมาได้ดวงอาทิตย์มักจะมีเรื่องที่
แปลกประหลาดมหัศจรรย์เกิดขึ้นได้อยู่ทุกเมื่อ และ
เรื่องที่เกิดขึ้นนั้นก็รวมทั้งเรื่องที่ดีและเรื่องที่ไม่ดี

มีทั้งผู้ที่ประกอบกรรมดีด้วยคุณธรรมสูงและผู้ที่ประกอบกรรม
ชั่วด้วยจิตใจที่ต่ำเหี้ยมโหดดุร้าย มีเรื่องแปลกมหัศจรรย์เกิดขึ้นเสมอ
มา หากเรื่องใดที่เกิดขึ้นกับคนใหญ่คนโต เรื่องนั้นก็จะเป็นเรื่องที่
ประชาชนให้ความสนใจและเรื่องนั้นๆ ก็จะไปแพร่ออกไปอย่างรวดเร็ว
จนทำให้คนทั้งประเทศรู้เรื่องนั้นได้เพียงไม่กี่นาทีหากมีบางเรื่องที่เกิด
ขึ้นในหมู่คณะ ประชาชนก็ไม่ค่อยสนใจเท่าไรหรอก เรื่องนั้นๆ ก็จะมี
อยู่เพียงแค่นองแค้นๆ แม้ว่าจะมีการเล่าสู่กันฟังก็อยู่ในวงจำกัด เมื่อ

ผู้ที่ประสบได้จากโลกนี้ไป เรื่องราวที่น่ารู้ น่าศึกษาก็จะสูญสิ้นไปด้วย เหมือนคลื่นกระทบฝั่ง คนรุ่นหลังๆ ก็ไม่มีโอกาสที่จะได้รู้ เพราะไม่มีใครบันทึกเอาไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเผยแพร่

แต่การที่นำมาเล่าสู่กันฟังนั้นก็เป็นเรื่องธรรมดา การเล่าด้วยปากเปล่ามักจะมีการขาดตกบกพร่องในข้อความสำคัญหรือไม่ก็อาจจะมีการต่อเติมเปลี่ยนแปลงซึ่งผิดไปจากความจริง เหลือความจริงน้อยลง แล้วมันก็จะค่อยๆ เลือนลาง ในไม่ช้าเหตุการณ์นั้นก็จบลืมหายไป เป็นเรื่องที่น่าเสียดายยิ่งนักหากท่านผู้ใดได้ประสบการณ์ที่ประหลาดมหัศจรรย์พอที่จะเป็นเรื่องเตือนในศีลธรรม ขอให้ช่วยกันบันทึกเอาไว้ อาจจะเป็นประโยชน์ต่อคนรุ่นหลังในภายภาคหน้า

เรื่องที่ข้าพเจ้าจะบรรยายต่อไปนี้เป็นเรื่องของทนายความผู้หนึ่งซึ่งท่านผู้นี้เป็นผู้มีจิตใจเมตตาปราณี เมื่อเห็นผู้ใดได้รับความทุกข์ก็มีจิตใจสงสาร เมื่อรู้ว่าเป็นผู้บริสุทธิ์กำลังตกอยู่ในอันตรายก็พยายามช่วยเหลือให้พ้นทุกข์ เมื่อท่านมีโอกาสท่านก็จะจัดการช่วยเหลือโดยที่ไม่ต้องมีใครมาเอ่ยปากขอหรืออ้อนวอนและท่านก็ไม่เคยหวังเงินค่าจ้างหรือสิ่งใดๆ ทั้งสิ้นที่ท่านทำก็เพื่อช่วยผู้บริสุทธิ์ เพื่อมนุษยธรรม และเมื่อท่านได้ช่วยเหลือให้คนเหล่านั้นพ้นจากภัย

สิ่งที่ท่านได้รับกลับมาก็คือความปีติยินดีเกิดขึ้นทางจิตใจเป็นเครื่องตอบแทนความปีติยินดีที่ท่านได้รับมานี้เป็นความรู้สึกอันมีค่ายิ่งกว่า ทรัพย์สินใดๆ ทั้งสิ้น แต่ต่อมาท่านผู้นั้นกลับลืมเรื่องเหล่านี้กลายเป็นเหตุการณ์อดีตดังท่านผู้นั้นได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ข้าพเจ้าได้ฟัง

ในวันหนึ่ง

ผมได้ขับรถออกไปเที่ยวต่างจังหวัดพร้อมกับครอบครัว ตอนขากลับเมื่อมาถึงหมู่บ้านริมทางก็พบร้านขายอาหารและขายของใช้ ผมได้มองเข้าไปในร้านอาหารก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งอายุประมาณ 40 ปี เห็นจะได้ กำลังจ้องดูผมอย่างตั้งอกตั้งใจเมื่อผมได้ไปสบสายตาของแกเข้า แกก็หลบสายตาไปทางอื่น แสดงท่าทางมีพิรุณ ผมจึงเกิดความสงสัยจึงได้พยายามดูหน้าตารูปร่างของแก แกเป็นคนที่ผมไม่เคยรู้จักและเห็นมาก่อน ผมพยายามที่จะนึกเท่าไรแต่ก็นึกไม่ออก ผมจึงแน่ใจว่าผู้ชายคนที่ผมเห็นนั้นเป็นคนที่ผมไม่เคยรู้จักและไม่เคยเห็นมาก่อน

เมื่อผมตัดความไม่เคยรู้จักออกไปได้แล้วคราวนี้ก็มีปัญหาที่จะพิจารณาดูว่าชายผู้นั้นมีความหวังดีหรือหวังร้าย การที่คนเราจะจ้อง

หน้าคนที่ไม่รู้จักโดยที่ไม่มีเหตุผลนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ถ้าชายผู้นั้นหวังร้ายก็ต้องมีผู้จ้างมาคอยดักทำร้าย แต่ข้อนี้ก็เป็นที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะผมไม่เคยมีเรื่องกับใครพอที่จะไปสร้างความเป็นแค้นแสนสาหัสทำให้ผู้อื่นทุกข์ยากลำบาก ได้ทราบแต่ผู้ที่มีศัตรูคอยอาฆาตก็คือ พวกที่หักหลังหรือฉ้อโกง เป็นชายชู้กับภรรยาของผู้อื่น ซึ่งเป็นที่รักหวงแหน เป็นการย่ำเกียรติและหยามหน้ากันทำให้เจ็บแค้นแสนสาหัส ทำให้เกิดพยาบาทคอยจ้องเวรกันตลอดไป เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่ผมไม่เคยประพุดิเลย ไม่มีใครรู้ดีเท่าตัวของผม ฉะนั้นปัญหาในเรื่องของการที่มีศัตรูมาคอยปองร้ายจึงแน่ใจว่าไม่มีแน่นอน

และคราวนี้ก็คงจะเหลือเพียงแค่ปัญหาเดียวเท่านั้น ก็คือคนร้ายคอยปล้นคอยจี้ พวกนี้ไม่เลือกหรือกว่าเหยื่อของตนนั้นจะเป็นใคร ถ้ามีทรัพย์สินพอที่จะจี้ได้ก็ไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ใครดีใครชั่ว แม้แต่ผู้ทรงศีลก็ยังไม่ละเว้น แม้กระทั่งพระพุทธรูปก็ยังตัดพระเศียรได้ เมื่อนึกถึงในเรื่องนี้ ก็เริ่มไม่สบายใจ

แล้วผมก็พิจารณาดูกิริยาท่าทางของชายผู้นั้นดูอีกครั้ง ก็รู้สึกได้ทันทีว่า ชายผู้นั้นมีลักษณะที่ดูแล้วไม่น่าจะเป็นผู้ร้ายแน่ และที่แกจ้องมองผมนั้นก็อาจจะเป็นเพราะว่าแกจำคนผิด ฉะนั้นจึงได้

จ้องดูอย่างไม่แน่ใจ ในที่สุดแล้วปัญหาที่ผมสงสัยก็คลี่คลายไปได้ ในทางที่ดี เมื่อมองดูบริเวณนั้นก็เห็นรถบรรทุกใช้งานอยู่สองคัน ผมจึงคิดว่าคงจะเป็นคนงานหรือคนขับรถ ฉะนั้นความสงสัยแต่แรกก็สิ้นสุดลงด้วยความสบายใจ

เมื่อผมและครอบครัวได้รับประทานอาหารและซื้อของเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผมก็ขับรถมุ่งหน้าเข้าสู่กรุงเทพฯ ในเวลานั้นเป็นตอนที่ฝนกำลังลงเม็ดพอดี แต่ฝนไม่ได้ตกมากนักแต่ก็พอที่จะทำให้ถนนเปียกได้ ผมจึงต้องขับรถอย่างระมัดระวังเพราะถนนลื่น ถ้าเป็นถนนลาดยางก็ยิ่งต้องเพิ่มความระมัดระวังขึ้นอีกมาก

หลังจากที่ผมขับรถมาได้ประมาณสัก 20 นาที ในตอนนั้นถนนลื่นมาก ก็เพราะว่ารถชนดินได้ทำดินหล่นไว้กลางถนนเป็นระยะๆ เมื่อดินเหล่านั้นถูกกับน้ำฝนที่ตกลงมาก็กลายเป็นโคลน ทำให้ถนนที่ลื่นอยู่แล้วเพิ่มความลื่นยิ่งขึ้นไปกว่าเดิมอีก ทำให้ท้ายรถบิดไปบิดมา ผมคุมพวงมาลัยไม่อยู่แม้ว่าผมจะพยายามระมัดระวังอย่างดียิ่ง แต่ในที่สุดแล้วก็ไม่วายที่จะลื่นแฉลบไหลลงไปข้างทาง

ผมไม่กล้าที่จะหักพวงมาลัยฝืนเพราะกลัวว่ารถจะคว่ำ แล้วจะ

ทำให้ทุกคนที่อยู่ในรถได้รับอันตรายได้ ผมจึงจำเป็นต้องปล่อยเพียงแต่คอยประคองพวงมาลัยให้มันค่อยๆ ไหลลงไปในที่นาที่มีดินชื้นแฉะ ในเวลานี้ผมรู้สึกใจหายเพราะกลัวว่ารถจะคว่ำ เมื่อรถไหลไปถึงที่ก็จอดนิ่งอยู่ที่นาข้างล่าง คั่นากับพื้นถนนที่รถไหลลงไปในนั้นสูงพอใช้เมื่อผมมองดูคั่นากับพื้นถนนก็รู้ดีว่า ผมหมดปัญญา หมดความสามารถที่จะนำเอารถขึ้นมาบนถนนโดยปลอดภัย

ในเวลานั้นผมไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี ฝนที่ตกอยู่ก็เริ่มตกหนักขึ้นทุกทีๆ ครั้นจะลงจากรถก็ไม่รู้ว่าจะไปหลบฝนที่ไหน จะเปิดประตูรถออกก็ต้องย่อ่าลงไปในดินโคลนท้องถิ่น จะต้องถอดรองเท้า จะนั่งอยู่เฉยๆ รอเวลาก็คงไม่มีวันที่จะนำรถขึ้นมาจากท้องถิ่นได้ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในเวลานั้นมันปั่นป่วนไปหมด ผมลองติดเครื่องแล้วเข้าเกียร์หนึ่งแล้วก็เร่งเครื่องเพื่อที่จะให้รถพ้นจากหล่มโคลน แต่ยิ่งเร่งเครื่องล้อก็ยิ่งหมุนอยู่กับที่จึงทำให้รถจมลึกลงไปมากกว่าเดิม แม้ว่าจะเข้าเกียร์ถอยหลังแล้วเดินหน้าเท่าใดรถก็ไม่เขี่ยอนจากที่ได้ แต่กลับจะลึกลงไปดินมากกว่าเดิมเสียอีก เกือบจะติดตัวถังได้ประตูอยู่แล้ว ผมไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี ผมหมดปัญญาที่จะแก้ปัญหา เมื่อผมรู้ว่าตัวเองหมดความสามารถ จึงคิดว่าจะฟังรถที่วิ่งผ่านไปมาคงจะพอมีคนเห็นออกเห็นใจบ้าง เมื่อมองดูสภาพของรถแล้วก็เห็นว่า รถของผม

นั่นมีอาคารหนัก โคนโคลนดูเข้าไปตั้งครึ่งคัน ผมยังไม่เห็นว่าจะมีใครมาช่วยผมได้ และเขาจะช่วยผมได้อย่างไร ยิ่งฝนตกหนักก็ยิ่งเป็นหล่มมากขึ้น เมื่อผมเห็นว่าฝนเริ่มที่จะซาลงแทบจะหยุดตกแล้ว ผมจึงได้จัดแจงถอดรองเท้าไว้ในรถ แล้วสั่งให้ทุกคนนั่งอยู่ในรถเฉยๆ ส่วนตัวผมก็จะไปขอร้องให้คนอื่นมาช่วย เสร็จแล้วผมก็เปิดประตูรถแล้วพยายามที่จะขึ้นมานบนถนน

เมื่อผมขึ้นมาขึ้นบนถนนได้แล้วก็ได้แต่คอยว่าเมื่อไหร่จะมีรถวิ่งผ่านมาเพราะว่าผมจะได้โบกมือขอร้องให้เขาช่วย แต่ผมก็ยืนอยู่ไม่นานก็มีรถแล่นผ่านมา ผมจึงโบกมือตั้งแต่ตอนที่รถคันนั้นยังอยู่ห่างจากที่ผมยืนอยู่พอสมควร แต่มันก็ไม่ได้ผลเพราะรถคันนั้นไม่ยอมที่จะหยุดรถเพื่อช่วยเหลือผม แต่เขากลับเพิ่มความเร็วยิ่งไปกว่าเดิมเสียอีก ชั่วร้ายไปกว่านั้นคนที่นั่งมาข้างกับคนขับยังโบกมือส่ายไปมาคล้ายกับจะบอกให้ผมรู้ว่ามันไม่ใช่ธุระของเขา ผมจึงได้ยืนนิ่งอยู่ว่า เมื่อเขาไม่ช่วยแล้วผมจะทำอย่างไรดี

แล้วผมก็ได้มองไปเห็นบ้านชาวนาที่อยู่ไกลๆ ถ้าเราบุกเข้าไปที่บ้านชาวนาว่าจะไปถึงก็คงจะเสียเวลานาน และถ้าหากว่าเขาไปถึงแล้วไม่มีใครยอมช่วยก็คงจะเป็นการเสียเวลาเปล่า และผมก็ยัง